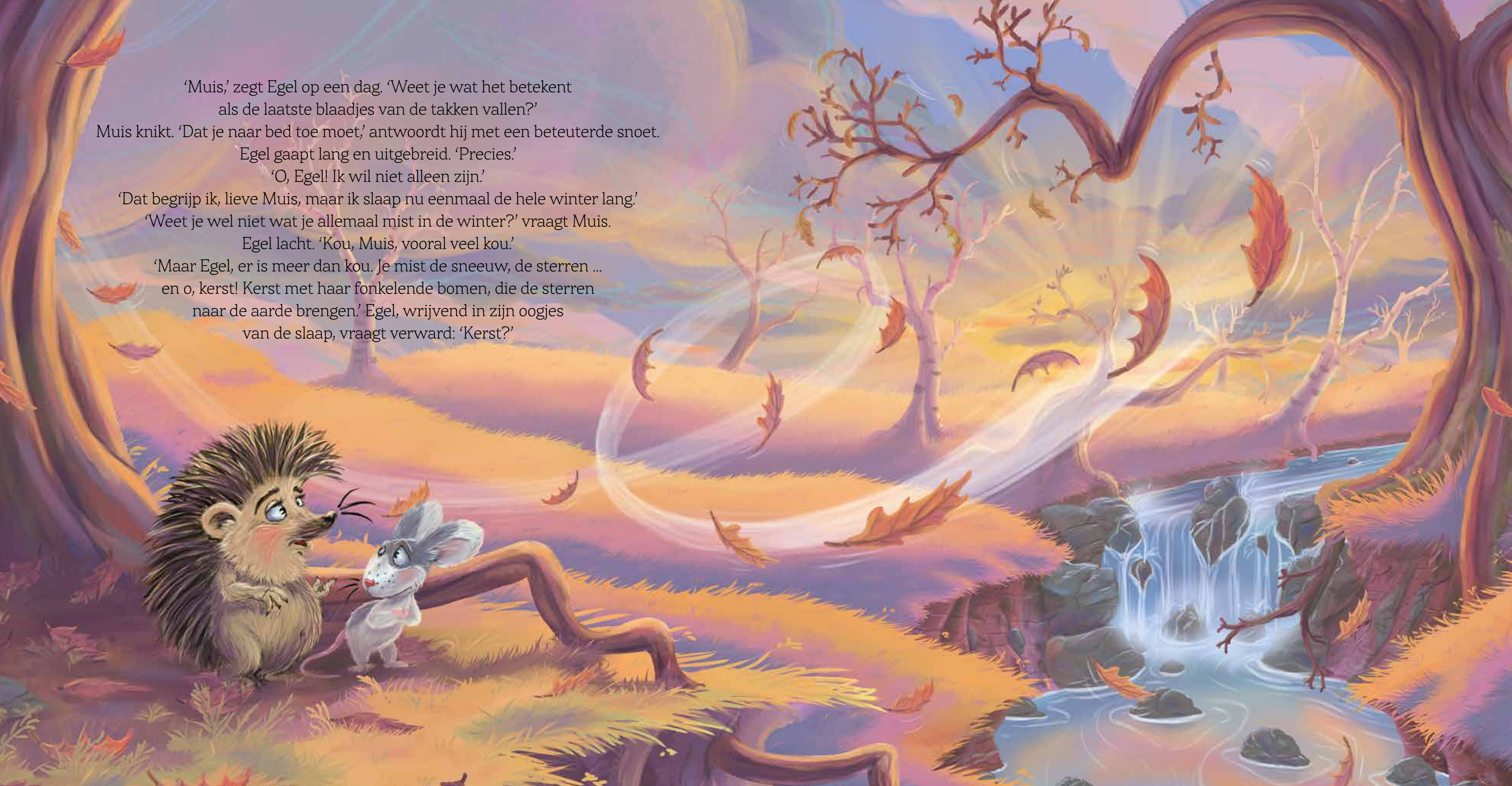

‘Muis,’ zegt Egel op een dag. ‘Weet je wat het betekent als de laatste blaadjes van de takken vallen?’
Muis knikt. ‘Dat je naar bed toe moet,’ antwoordt hij met een beteuterde snoet.
Egel gaapt lang en uitgebreid. ‘Precies.’
‘O, Egel! Ik wil niet alleen zijn.’
‘Dat begrijp ik, lieve Muis, maar ik slaap nu eenmaal de hele winter lang.’
‘Weet je wel niet wat je allemaal mist in de winter?’ vraagt Muis.
Egel lacht. ‘Kou, Muis, vooral veel kou.’
‘Maar Egel, er is meer dan kou. Je mist de sneeuw, de sterren ... en o, kerst! Kerst met haar fonkelende bomen, die de sterren naar de aarde brengen.’ Egel, wrijvend in zijn oogjes van de slaap, vraagt verward: ‘Kerst?’

'Kerst,' legt Muis uit, 'is een tijd om samen
te zijn met wie je het meest liefhebt.'
'Dat ben jij voor mij,' zegt Egel.
'En jij voor mij,' knikt Muis. 'Maar helaas, je bent er nooit.'
Egel trekt een klein pruillipje. 'Ik zal er zijn, Muis. Dat beloof ik.'

Muis' oogjes glinsteren van hoop.
'Dan zie ik je met kerst bij de met sterren gevulde bomen.'
'Goed,' zegt Egel. 'Maar nu – gaap! – moet ik me
in jouw warme trui wurmen en naar bedje toe.'

